

Краєзнавчий «Рівненський буквар»

Книга рівнянки Олени Медведєвої «Рівненський буквар» зацікавлює різноманіттям краєзнавчого матеріалу, поданого в оригінальній формі – за принципом абетки. Така манера вибрана автором з метою дохідливого донесення до юних читачів базових знань про Рівненщину. З одного боку, тут досягнута інформаційна насиченість, заради якої і створене видання, а з іншого – ведеться довірлива, зрозуміла розповідь, не перенасичена термінологією чи техніцизмами, коли йдеться про економічні аспекти функціонування Рівненщини.

Підібрані факти мають енциклопедичний характер. Авторка талановито в межах обраної форми точно, ненав'язливо, у публіцистичній манері так показала важливі галузеві доміканти Рівненщини, що вони ефективно сприймаються дітьми молодшого шкільного віку. Втім, для їхніх батьків це теж є джерело пізнання!

«Рівненський буквар» побудований за принципом дитячого видання, у якому авторка, трансформавши, «переплавивши» документальну інформацію, ніби веде невимушену розмову із читачем. Безумовно, дався взнаки хист Олени Медведєвої як дитячої письменниці, який тут спрямований на те, щоб діти, ознайомившись із цими текстами, стали залюбленими у свій край, цінували знаки його історії, усвідомлювали необхідність трепетного ставлення до природи, культурно-мистецьких феноменів

Погориння. На мій погляд, такий задум літераторці вдався цілком.

Видання стає у ряд тих, що фіксують певні знання і є фактором нового сучасного менеджменту їх популяризації та введення в освітній простір Рівненщини. Книга потрібна, вчасна, вона стане дороговказом на стежці пізнання для вчителів, викладачів вищих навчальних закладів, студентів, бібліотекарів, митців – загалом для широкої аудиторії.

Книга «Рівненський буквар», звичайно, націлює, особливо дітей, продовжувати пошук відомостей про польський край, адже авторка у звичний для неї художній спосіб ніби запрошує до цього. Мовляв, дивіться, яка багатюща, приваблива рівненська земля.

Слід підкреслити фундаментальну властивість «Рівненського букваря» –

- 3 лютого – Євгенія, Максима.
- 4 лютого – Тимофія.
- 5 лютого – Станіслава.
- 6 лютого – Богдана, Оксани.
- 7 лютого – Володимира, Віталія, Григорія.
- 8 лютого – Аркадія.
- 9 лютого – Івана.

♦ Притча від Юрія Берези

НАЛЯКАНІ ВОРОНИ

Було село – і зникло вмить село:
Його із головою замело.

Ні вогника ніде, ні метушні,
Лиш кучугури-велетні одні...
Закаркали налякані ворони:

– Це ж світоньку кінець!

Хто поборонить?!

І так потужно всі заверещали,
Що враз сніги глибокі і розтали
Й село водою сніговою
Та й затопили з головою...

*Не всякий крик в біді – підмога.
Не можеш сам допомогти –
Проси в мудріших та у Бога
Шляху до кращої мети.*

у ньому пульсує публіцистичний стиль, який використала письменниця, продемонструвавши пристрасність та заклик гордитися своєю краєм як перлиною української землі. На цей жанровий ознак слід наголосити особливо, адже вона засвідчує, що письменниця подала читачеві досконало викінчений твір, у якому документалізм огранений почуттями, ласкавим, добродушним настроєм.

Оригінальність видання підсилили дизайнерські зусилля Віри Фесянової, яка вдало створила його візуально привабливий вигляд, та малюнки, виконані школярами Рівненщини.

Віктор МАЗАНІЙ, письменник,
заслужений журналіст України.